

[Oluf Pedersen.]

har været ivrige Tilhængere af Nazisme eller Fascisme, er Skyld i, at mange af de unge er blevet vildledt, og jeg synes for mit Vedkommende, at der maa altid være en Trang til at ramme de egentlig skyldige. De, der lod sig vildlede af Diktaturet for derefter at begive sig ind i et forbryderisk Selskab, som blev mere og mere ondsindet, skal naturligvis drages til Ansvar, men lad os derfor ikke glemme Bagmændene!

Der er en besynderlig Forbindelse mellem Diktatur og Dødsstraf. Oprindelig startede Frihedsraadet med et Opraab af November 1943, hvori Raadet vendte sig mod Dødsstraf. Naar Raadet dengang vendte sig mod Dødsstraf, var det naturligvis ikke af Kærlighed til Forbryderne, men fordi man fandt, at Dødsstraf stred mod dansk Ret. Det er, ligesom man under selve Kampen imod Fjenden er blevet smittet. Standpunktet i De frie Danskes Særnummer, at Fængsel paa Livstid var højeste Straf, blev forladt, ligesom man ogsaa forlod Standpunktet om Gennemførelse af Særdomstole — det maatte overlades til den nye Rigsdag.

Frihedsraadet havde Ret i, at Dødsstraf lå uden for, hvad Straffeloven hjemler, den var jo i 1930 afskaffet i Folketinget med 90 Stemmer mod 45 og i Landstinget med 42 Stemmer mod 26, og et senere Forslag om Folkeafstemning om Genindførelse af Dødsstraf blev forkastet; kun nogle faa Konservative stemte for det. Mit Partis Ordfører var imod Dødsstraffen, men afviste for øvrigt ikke Tanken om en Folkeafstemning, naar et Forslag blev bedre udformet, end det konservative Forslag var.

Selvfølgelig er det de rent bestialske Forbrydelser, der har øget Stemningen i Befolkningen, og en Gallupundersøgelse viste stigende Tilslutning til Dødsstraf, men dog ikke Flertal derfor. Men jeg benægter ikke, at der i visse Kredse er en stærk Stemning, selv om der næppe i det danske Folk er Flertal for Dødsstraf. Og det er vel ogsaa det, at man frygter for, at der ikke i det danske Folk er Flertal for Dødsstraf, der er Baggrunden for, at det hele skal gaa saa hurtigt; man kan ikke vente til efter et Valg, for saa frygter man, at det ikke bliver til noget. Da der havde staaet i „B. T.“, at der efter Lovforslagets Bestemmelser højst kunde ventes 100 Dødsdomme, var der en Frihedskæmper — som dog ikke turde lægge Navn til, altsaa for saa vidt en sølle Holger Danske, der maaske, naar det kommer til Stykket, ikke engang er Frihedskæmper —, der skrev i „Morgen-

bladet“, hvis Redaktion altsaa maa bære det fulde Ansvar for Artiklen, da man ikke har andre at holde sig til, følgende — under normale Forhold maatte han blive straffet for Førræderi efter vor Grundlov —, jeg beder om Tilladelse til at citere —:

„Utallige Danskere har allerede efter Befrielsen oplevet en stor Skuffelse: Regeringen erklærede i sin Programtale, at Grænsen ligger fast. Føjes der nu til denne Skuffelse en ny i Spørgsmaalet Dødsstraf, kan det let komme til at betyde, at ens naturlige Agtelse for Fædrelandet lider Afbræk. Det vil være fristende altopgivende at udbryde: Saa har det hele været forgæves; man har intet lært.

Jeg blev selv hjemsendt fra de frivillige Styrker for to Dage siden, og jeg kan forsikre Offentligheden om, at ingen Frihedskæmper gaar med til Aflevering af Vaaben, førend de ovennævnte Synspunkter er blevet gennemført af Lovgivningsmagten.“

Saadan forsøger man i et Regeringsorgan at piske Stemningen op.

Dette foranledigede da ogsaa et andet Regeringsorgan, „Nationaltidende“, som er af lidt ældre Dato og maaske ogsaa af den Grund staaar paa et lidt højere kulturelt Stade, til at skrive:

„Man truer ikke sit Lands Regering og Rigsdag. Det vilde f. Eks. Englands og Amerikas Soldater aldrig finde paa.“

Og Bladet slutter:

„Vi gaar ud fra, at en Udtalelse som ovenanførte er løbet sin Forfatter sponstant i Pennen, er en Art Tanketorsk, en Ubehændighed — hvilket jo kan ske i en ophidset og bevæget Tid. Men blev det almindeligt at true eller presse Regering og Rigsdag med andet end Vælgernes Dom ved et frit Valg, vilde Nazismens Aand i Nederlaget og Døden have vundet en Sejr, som vi ud fra Troskab mod Demokratiets og Frihedens Idealer ikke under denne lede Aand at vinde.“

Desværre er Eksemplet fra „Morgenbladet“ ikke enestaaende, der sker meget Misbrug af Frihedskæmperne. Naar det saaledes siges i en Henvendelse, jeg har faaet, at 15 000 Frihedskæmpere har vedtaget at kræve, at der hverken skal ske Hjemsendelse af Frihedskæmpere eller Indkaldelse af nye Styrker, for deres Krav er gennemført, ved jeg i hvert Fald, at det er positivt forkert, at det er 15 000 Frihedskæmpere, der har vedtaget det. Adskillige, antagelig langt det store Flertal af Frihedskæmperne, er bunduenige deri. Det er et groft Misbrug, der har fundet Sted af Fri-